Kâfir toprak mı olacak?

Lazgin Demir: “Üstad Hazretleri Cehennem de olsa beka isterim diyor. Bu nasıl bir tercihtir? Nebe Sûresi’nin son âyetinde keşke toprak olsaydık diyecekler deniyor. Evet, insanda bir aşk-ı beka var. Lezzetin baki olmasını ister. Fakat kötü şeylerin de bir an önce bitmesini arzu eder.”

TOPRAK OLMAK

Kâfir, Cehennemin şiddetli azabını tattıkça pişmanlık yaşar, ahireti yalanlamakla kendi kendine zulmettiği anlar, peygamberi dinlemediğine yanar; azabın şiddetini gördükçe oradan çıkmak ister. ‘Yok olmak’ değil, yine varlığın bir perdesi olarak ‘toprak olmak’ ister.

Bunları şu âyetlerden anlıyoruz:

“Sizi yakın gelecekteki bir azapla uyardık. O gün kişi elleriyle gönderdiğine bakar. Kâfir de, ‘Keşke toprak olsaydım!’ der.” 1 “Biz onlara zulmetmedik. Ama onlar zalim kimselerdi. Cehennemin bekçisine şöyle seslenirler: ‘Ey Malik! Rabbin bizim için yeni bir hüküm versin!’ Malik de: ‘Siz böyle kalacaksınız!’ der.” 2

Cehennemin her azabı onlara ölüm acısından daha beterdir; ama ölmezler. Çünkü artık ölüm yoktur. Onlar, azaptan kurtulmak için Rabb-i Zülcelâlin onlar hakkında yeni bir hüküm vermesini istiyorlar. Öyle bir hüküm olmalı ki bu, Cennetle sonuçlanmasın; buna razıdırlar; çünkü yüzleri yok; ama Cehennemden de çıksınlar; hiç değilse azap çekmesinler. Toprak olmaya da razıdırlar. Çünkü o da bir varlık mertebesidir, yokluk değildir. Onu istiyorlar. ‘Toprak olmak’ isteğinin altında, ‘İnsan olarak yaratılmasaydım. Yükümlü olmasaydım. Azap görmeseydim’ gibi manalar vardır.

Ama toprak da olmazlar. İnsan olarak varlıkları sürer gider. Ama Cehennemdedirler.

CEHENNEM YOKLUK DEĞİLDİR

Bediüzzaman Hazretleri’nin, insanın özünde bulunan aşk-ı bekayı anlatmak için kıyasladığı husus başkadır. İnsanın özünde sonsuz hayat aşkı vardır. Bu çok şiddetli

bir istek ve ihtiyaçtır. Yolunda bin çile ve bin meşakkat olsa da bu istek insanın ruhunda volkan gibi yanıyor. Cehennem bile bu isteği bitiremiyor. Kâfir, Cehennemin bazı güzel yanlarını böyle buluyor: İyi ki Cehennem adamı yok etmiyor! Çünkü en azından bir hayattır. En azından bakîdir. En azından çoluk çocuğunun, eşi ve sevdiklerinin belki birçoğunun Cennette mesut olduğunu işittikçe huzur bulacaktır. En azından sırf yokluk değildir.

İşte Bediüzzaman bu en asil duyguyu şöyle dile getiriyor:

"Bir zaman –küçüklüğümde– hayalimden sordum: "Sana bir milyon sene ömür ve dünya saltanatı verilmesini, fakat sonra ademe ve hiçliğe düşmesini mi istersin? Yoksa baki, fakat adî ve meşakkatli bir vücudu mu istersin?" dedim. Baktım, ikincisini arzulayıp birincisinden "Ah!" çekti, "Cehennem de olsa beka isterim" dedi." 3

EN BÜYÜK FÂNİ

Bu asil gerçek, Sözler'de de şöyle ifadesini bulmuştur: "Aklın bir hizmetkârı ve tasvircisi olan kuvve-i hayaliyeye denilse ki, sana bir milyon sene ömür ile saltanat-ı dünya verilecek, fakat ahirde mutlaka hiç olacaksın. Tevehhüm aldatmamak, nefis karışmamak şartıyla "Oh" yerine "Ah" diyecek ve teessüf edecek. Demek, en büyük fânî, en küçük bir alet ve cihazat-ı insaniyeyi doyuramıyor." 4

En büyük fani, bir milyon senelik dünya saltanatıdır. En küçük cihazat-ı insaniye de hayaldir. İnsan hayali, önüne bir milyon senelik bir saltanat konsa da, sonrasını düşünür. Sonrasında sırf adem ve hiçlik olacaksa, bu saltanat insan hayalini en baştan mutlu etmiyor. Buna karşılık, hayatın bakî olduğu bir Cehennem insan hayalini daha çok mutlu ediyor.

İşte ahiret tam da bu asil ihtiyacı karşılıyor.

Ama hiç şüphesiz bu defa da tevehhüm ve nefis Cehennemin şiddetini hatırlatıyor ve insana derinden bir "Ah!" çektiriyor.

Çünkü vehim ve nefis işin içine girdiğinde, hayalin fabrika ayarları bozuluyor.

Dipnotlar:
1- Nebe Sûresi, 78/40.
2- Zuhruf Sûresi, 43/76, 77.
3- Asa-yı Musa, s. 68.
4- Sözler, s. 149.